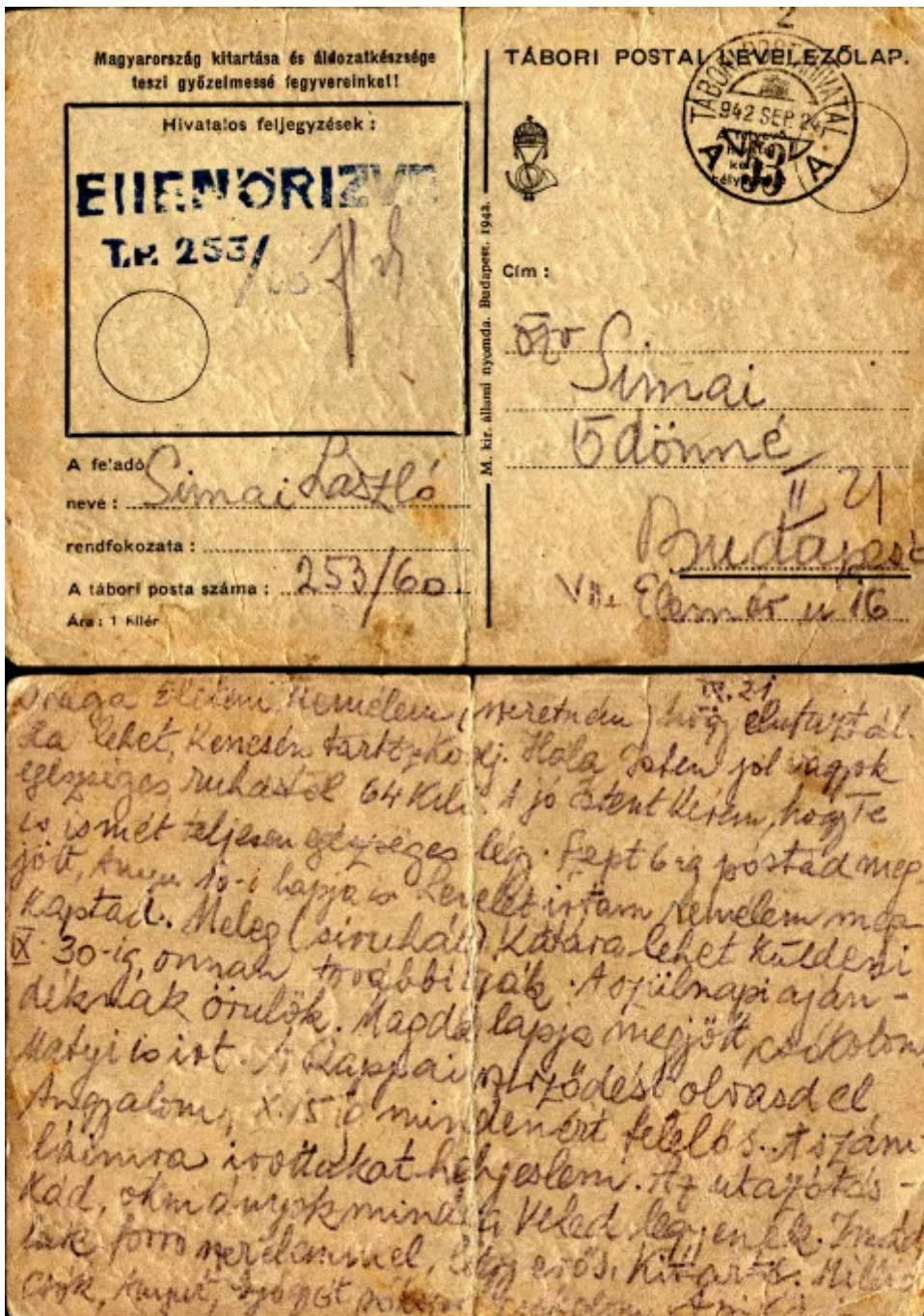

Simai László Levele A Frontról

Ezt a tábori postán küldött levelet László bátyám írta valahonnan a frontról a feleségének. A lap hangneme még teljesen bizakodó, mit sem sejtő. Megható, hogy a távolból milyen sok aktuális dologra reagált a testvérem. László nagyon helyes, nagyon aranyos fiú volt, természetemre nem olyan magas, mint az idősebbik bátyám. Érettségi után valamilyen főiskolát végzett, és nagyon fiatalon nagyon magas állásba került, 24-25 évesen cégvezető lett egy nagyvállalatnál, amit Quittnernek neveztek. 32 éves volt, akkor már nyolc éve nős, amikor elvitték. Katolikus felesége volt, egy nagyon bájos nő, aki elég nagy szomorúsága volt az édesanyámnak. Azért is, mert nem zsidó vallású volt, és azért, mert válófélben volt, hogy már volt egy férje, és mert talán egy kicsit idősebb is volt, mint a bátyám, de nagyon bájos nő volt. Vele nagyon jó viszonyban voltam, szinte a barátnőm volt. Nagyon szerették egymást a testvéremmel, aki csak így szólította őt, hogy Szívecske. Az egész nyolc éven keresztül soha nem szólította másképp. Nagyon szép pár voltak.

Aztán 32 éves korában, talán 1943-ban elvitték büntetőszázadba. Azért került oda, mert feljelentették, hogy katolikus felesége van, és hogy vezető állásban van. Három napon belül meghalt. Ezt a századot, ahogy akkoriban hallottuk, és egy kicsit utánakutattunk, aknamezőre vitték, minden eszköz és kiképzés nélkül. Amikor felnőttebb lettem, anyámnak nagyon sokszor mondtam, milyen jó, hogy 24 évesen a bátyám megnősült, így volt nyolc boldog éve, és ezt ő, az anyám nem tudta volna pótolni. Anyám igazat adott nekem.